

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/64/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012211090
Dátum vydania rozhodnutia:	18.09.2014
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012211090.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci navrhovateľov: 1. W. E. a 2. J. E., obaja bytom H. XX, T., proti odporcovi: Mestská časť Bratislava - Devínska Nová Ves, Novoveská 17/A, Bratislava, zastúpenému AK Bardáč s.r.o., Búdková 4, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. 8069/2012 zo dňa 27. septembra 2012, na odvolanie navrhovateľov 1. a 2. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Sp/19/2012-34 zo dňa 26. februára 2013, v spojení s opravnými uzneseniami č. k. 5Sp/19/2012-36 zo dňa 26. februára 2013, č. k. 5Sp/19/2012-76 zo dňa 31. júla 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Sp/19/2012-34 zo dňa 26. februára 2013, v spojení s opravnými uzneseniami č. k. 5Sp/19/2012-36 zo dňa 26. februára 2013, č. k. 5Sp/19/2012-76 zo dňa 31. júla 2013 m e n í tak, že rozhodnutie odporcu č. 8069/2012 zo dňa 27. septembra 2012 z r u š u j e a vec v r a c i a odporcovi na ďalšie konanie. Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave potvrdil rozhodnutie odporcu č. 8069/2012 zo dňa 27. septembra 2012 a právnemu zástupcovi odporcu advokátovi Mgr. Róbertovi Bardáčovi priznal trovy konania v celkovej sume 413,91 €.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd napadnuté rozhodnutie podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.") potvrdil, nakoľko mal za to, že bolo správnym orgánom riadne odôvodnené, pričom v danom prípade boli v celom rozsahu splnené zákonné podmienky ochrany podľa § 5 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ"). Konštatoval, že správny orgán podnety sťažovateľov zo dňa 26. júla 2012 a 25. septembra 2012 vyhodnotil podľa ich obsahu a dospel k záveru, že sa domáhajú ochrany pred zásahom do pokojného stavu podľa § 5 OZ. Výslovil, že tieto sú dôvodné, a preto navrhovateľom 1. a 2. uložil zákaz porušovať pokojný stav.

Uviedol, že súd prvého stupňa po preskúmaní napadnutého rozhodnutia zistil vo veci namietaného

nedostatočne zisteného, neúplného a nepreskúmateľného výroku, že tento je dostatočne určitý a zrozumiteľný, keď absencia údaje o lehote na plnenie vo výroku nikdy nespôsobuje nezákonnosť rozhodnutia. Ďalej uviedol, že v danom prípade odporca riešil iba skutkové otázky a nie otázky právne a v rámci ich riešenia dospel k záveru, že pokojný stav existoval a došlo k zrejmemu zásahu do tohto stavu navrhovateľmi 1. a 2. Vo vzťahu k námietke o porušení procesných práv navrhovateľov 1. a 2. uviedol, že zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) správnomu orgánu neukladá povinnosť, aby pred vydaním rozhodnutia každý deň a týždeň kontaktoval účastníkov s tým, či nedošlo k nejakej zmene skutkového stavu. Dodal, že navrhovatelia nie sú nijako obmedzení v práve obrátiť sa na všeobecný civilný súd, ak sa domnievajú, že majú právo na to, aby ich pes svojím brechotom obťažoval vlastníkov a užívateľov susedných nehnuteľností. Ďalej konštatoval, že rozhodnutie bolo vydané na to oprávneným správnym orgánom, keďže postavenie mestskej časti Bratislava - Devínska Nová Ves upravuje zákon č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave (ďalej len „zákon č. 377/1990 Zb.“), ktorý je vo vzťahu k zákonu č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení zákonom špeciálnym a podľa § 17 ods. 3 zákona č. 377/1990 Zb. je starosta správnym orgánom v administratívnych veciach a nie obec (mestská časť).

Proti tomuto rozsudku ako aj proti opravnému uzneseniu podali navrhovatelia 1. a 2. v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie odporcu sp. zn. 8069/2012 zo dňa 27. septembra 2012 zruší a vráti vec odporcovi na ďalšie konanie. Zároveň navrhli, aby odvolací súd odporcu zaviazal právnym názorom, že v čase vydania preskúmaného rozhodnutia už pominuli právne dôvody na jeho vydanie. Pre prípad, že by odvolací súd dospel k názoru, že boli zákonné dôvody, aby súd prvého stupňa rozhodnutie odporcu potvrdil, žiadali, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že odporcovi neprizná náhradu trov právneho zastúpenia. Súčasne navrhli, aby odvolací súd po preskúmaní veci napadnuté opravné uznesenie v celom rozsahu zrušil.

V podanom odvolaní namietali, že prvostupňový súd rozhodol okrem iného na základe písomného vyjadrenia právneho zástupcu odporcu zo dňa 21. februára 2013, ktoré nebolo navrhovateľom 1. a 2. doručené a nemohli sa k nemu vyjadriť. Mali za to, že týmto postupom krajského súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom. Ďalej namietali, že súd prvého stupňa nevykonal navrhovateľmi 1. a 2. označený dôkaz o tom, že v čase vydania rozhodnutia odporcu sa už skutkové okolnosti zmenili tak významne, že určite nedochádzalo k rušeniu pokojného stavu, pretože ešte v prvej polovici septembra 2012 vymenili údajne vyrušujúceho psa za iného. Doplnili, že o uvedenej skutočnosti predložili dôkaz - Potvrdenie o odovzdaní psa do Slobody zvierat zo dňa 14. septembra 2012, s ktorým sa súd nijako nevysporiadal. Zdôraznili, že odporcovi už v čase vydania rozhodnutia musela byť táto skutočnosť známa z vlastnej činnosti orgánu územnej samosprávy, pretože odhlásenie starého psa z evidencie držby psov a prihlásenie nového psa vykonali ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia priamo u povereného zamestnanca odporcu. Mali za to, že takýmto postupom krajského súdu došlo k neúplnému zisteniu skutkového stavu veci a súčasne súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Dodali, že jeden zo sťažovateľov na rušenie pokojného stavu p. E. ani nebýva v susedstve navrhovateľov 1. a 2., o čom by odporca mal mať vedomosť, keďže plní úlohy preneseného výkonu štátnej správy na úseku ohlasovne pobytov, ktorú skutočnosť odporca pri vydávaní rozhodnutia opomenul.

Rovnako tak namietali aj nesprávne právne posúdenie veci, keď súd prvého stupňa konštatoval, že sú dané právne dôvody ochrany podľa § 5 OZ, hoci tieto už v čase pred vydaním rozhodnutia pominuli. Navyše odporca poskytol ochranu pokojného stavu v takom rozsahu, v akom to prislúcha len súdu, pretože meritorne zasiahol do práv a povinností účastníkov konania. Taktiež uviedli, že prvostupňový súd nesprávne právne posúdil tvrdenie navrhovateľov 1. a 2., že rozhodnutie odporcu vydal na to nepríslušný orgán. Poukázali na znenie § 5 OZ, v zmysle ktorého rozhoduje vo veci predbežného zákazu zásahu, alebo vo veci „uloženia pokojného stavu“ obec. Dodávajú, že podľa čl. 48 ods. 1 Štatútu hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy prislúcha táto právomoc mestským častiam. Odporcovi vyčítali, že napriek uvedenému vydal rozhodnutie starosta mestskej časti Bratislava - Devínska Nová Ves E. D., v zastúpení zástupcom starostu Mgr. Bc. E. M.. Preto mali za to, že vo veci konal a rozhodol

vecne nepríslušný orgán. Doplnili, že za obec starosta rozhoduje vždy ako štatutárny orgán, avšak správnym orgánom v tomto prípade nie je starosta, ale obec. Starosta môže byť samostatným správnym orgánom len v prípade, ktorý predpokladá § 17 ods. 3 zákona č. 377/1990 Zb., keď starostovi zákon pre určitú oblasť túto kompetenciu priznáva (napr. kompetencia udeľovania pokút vo vymedzenej oblasti v zmysle § 28 ods. 2 cit. zákona v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia odporcu, teda pred 1. decembrom 2012). Preto bez takto vymedzenej kompetencie starostu bude podľa navrhovateľov 1. a 2. vždy správnym orgánom obec, resp. mestská časť, za ktorú ako štatutár rozhoduje starosta, ktorý však sám o sebe nie je nositeľom moci (kompetencie).

Váda nesprávneho právneho posúdenia podľa navrhovateľov 1. a 2. nastala aj v časti náhrady trov konania. Za nesprávne pokladali priznanie náhrady trov právneho zastúpenia právneho zástupcovi odporcu vo výške 413,91 €, nakoľko trovy v tejto výške ani nevznikli. Uviedli, že právny zástupca odporcu si uplatnil náhradu trov konania z tarifnej odmeny podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, avšak v skutočnosti poskytuje odporcovi právne služby za dohodnutú zmluvnú odmenu 69 €/h, ako to vyplýva zo Zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 18. februára 2013, uzatvorenej medzi právny zástupcom odporcu a odporcom. Navyše sa domnievali, že súd prvého stupňa nemal odporcovi ani pri jeho plnom úspechu priznať náhradu trov právneho zastúpenia, nakoľko v prípade podania riadneho opravného prostriedku občanom bez právneho vzdelania proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci, ktorý disponuje širokým aparátom úradníkov, vrátane zamestnanca na pozícii právnik, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa v odbore právo, nepovažovali najímanie externej advokátskej kancelárie za účelne vynaložené prostriedky na ochranu svojho práva. V tejto súvislosti dali do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽ/44/2005 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/03 zo dňa 9. septembra 2004.

Vydanému opravnému uzneseniu vyčítali, že jeho výroková časť je nezrozumiteľná a zmätočná, nakoľko nie je zjavné, či treba zaplatiť priznané trovy konania právneho zástupcovi odporcu alebo súdu na uvedený účet. Ďalej namietali, že jeho odôvodnenie nekorešponduje s výrokom.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a zákonný vo všetkých jeho výrokoch. Mal za to, že vo vzťahu k výroku o veci samej je daný dôvod pre potvrdenie rozsudku a vo vzťahu k výroku o trovách konania je daný dôvod pre odmietnutie odvolania smerujúceho proti tomuto výroku, keďže v tejto časti je odvolanie neprípustné v zmysle § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Vo vzťahu k námietke navrhovateľov 1. a 2., spočívajúcej v tvrdení o tom, že nemali možnosť sa oboznámiť s vyjadrením odporcu zo dňa 21. februára 2013, uviedli, že táto námietka neobstoí, nakoľko navrhovatelia 1. a 2. boli na pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 26. februára 2013 riadne predvolaní, avšak sa naň nedostavili. Zdôraznil, že zo zápisnice z pojednávania zo dňa 26. februára 2013 jednoznačne vyplýva, že prítomných účastníkov konajúci súd oboznámil s vyjadrením odporcu. Odporca nesúhlasil ani s námietkou navrhovateľov 1. a 2., že krajský súd nevykonal nimi navrhnutý dôkaz a síce potvrdenie Slobody zvierat o prevzatí psa zo dňa 14. septembra 2012, ktorý súdu predložili. Dodal, že tento dôkaz navrhovatelia 1. a 2. predložili až v štádiu súdneho konania, pričom odporca o ňom v čase vydania preskúmaného rozhodnutia nemal vedomosť. Súčasne označil vierohodnosť tejto listiny za spornú, pretože z potvrdenia je zjavné, že nečitateľný podpis navrhovateľky 2., v texte listiny označenej ako „J. E.“, pri základnom vizuálnom porovnaní nesúhlasí s jej podpisom, ktorým sa podpísala na odvolaní navrhovateľov 1. a 2., ako aj ich iných podaniach.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľov 1. a 2. treba priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18. septembra 2014 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Predmetom súdneho preskúmavacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 27. septembra 2012, č. 8069/2012, ktorým tento podľa § 5 OZ zakázal navrhovateľom 1. a 2. porušovať pokojný stav, pričom im uložil povinnosť zabezpečiť, aby p. Ing. L. D., nar. XX. M. XXXX a p. T. D., nar. XX. C. XXXX, obe bývajúce na H. XX, XXX XX T., v rodinnom dome so súpis. č. 5870, stojacom na pozemku s parc. č. 735/2 o výmere 102 m², zastavané plochy a nádvoría, katastrálne územie C. R., mestská časť Bratislava Devínska Nová Ves, okres Bratislava IV, ako aj p. E. E., bývajúci na H. XX, XXX XX T., v rodinnom dome so súpis. č. 5871, stojacom na pozemku s parc. č. 738 o výmere 328 m², zastavané plochy a nádvoría, katastrálne územie C. F. R., mestská časť Bratislava Devínska Nová Ves, okres Bratislava IV, neboli nad mieru primeranú pomerom obťažovaní brechotom akéhokoľvek psa nachádzajúceho sa na pozemku s parc. č. 734/2 o výmere 147 m², zastavané plochy a nádvoría, katastrálne územie C. F. R., mestská časť Bratislava Devínska Nová Ves, okres Bratislava IV. Rušenie pokojného stavu malo v danom prípade spočívať v tom, že sťažovatelia boli nad mieru primeranú pomerom rušenia hlukom - brechotom psa. Za narušenie pokojného stavu odporca považoval brechot nie bežný, teda dlhotrvajúci a obťažujúci vlastníkov susediacich nehnuteľností, najmä, ale nielen v čase prislúchajúcom do času nočného klľudu (medzi 22.00 h a 6.00 h). Tento stav mal existovať do jari 2012, čo mal správny orgán preukázať v podnetu sťažovateľiek zo dňa 26. júla 2012. Rovnako tak zo služobných záznamov Mestskej polície Bratislava zo dňa 28. júla 2012 a 5. septembra 2012 mal správny orgán za osvedčené, že tvrdenia o rušivom a neprestávajúcom štekaní a brechote psa z pozemku patriacemu navrhovateľom 1. a 2. sú pravdivé.

Medzi účastníkmi konania bolo sporné, či navrhovatelia 1. a 2. svojím konaním v zmysle § 5 OZ narušili pokojný stav brechotom psa nad mieru primeranú pomerom tak, ako bolo zistené správnym orgánom, a či správny orgán dostatočne a objektívne zistil skutkový stav tak, aby mohlo byť vo veci rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu a správneho orgánu, ktoré poukázali na to, že v administratívnom konaní bolo narušenie pokojného stavu navrhovateľmi 1. a 2. riadne preukázané tak, ako je to uvedené vo výroku rozhodnutia správneho orgánu, a že správny orgán napadnuté rozhodnutie riadne odôvodnil, keď v danom prípade dospel k záveru, že boli v celom rozsahu splnené zákonné podmienky ochrany podľa § 5 OZ.

Z administratívneho spisu odvolací súd zistil, že správny orgán nevykonával vo veci náležité dokazovanie, vykonané dôkazy nevyhodnotil v súlade s ustanovením § 34 ods. 5 správneho poriadku, t.j. každý jednotlivito a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a záver, ku ktorému správny orgán dospel, nezodpovedal vykonanému dokazovaniu a zásadám logického myslenia a uvažovania. Zo správneho spisu vyplýva, že dňa 26. júla 2012 bola Miestnemu úradu Devínska Nová Ves doručená „Sťažnosť na významné obmedzenie komfortu bývania a rušenie nočného klľudu“ sťažovateľiek Ing. L. D. a T. D., v ktorej namietali, že sú rušení brechotom psa navrhovateľov 1. a 2. a domáhali sa zabezpečenia komfortu bývania postavením 2,2 m vysokého murovaného plotu, ako aj umiestnenia psa do koterca tak, aby nestrážil dom sťažovateľiek a nebrechal na ich návštevy. Rovnako tak žiadali zakúpenie „antištekáča“ navrhovateľmi 1. a 2. a pravidelné odstraňovanie výkalov po psovi. Zo služobného záznamu Okrskovej stanice Bratislava Dúbravka, doručenej odporcovi zo dňa 30. júla 2012 bolo zistené, že dňa 29. júla 2012 asi o 5.00 h bola vyslaná hliadka na H. ul., kde v rodinnom dome č. XX malo dochádzať k rušeniu nočného klľudu štekajúcim psom, pričom po príchode na miesto hliadka zistila, že oznam sa zakladá na pravde. Súčasťou spisového materiálu je aj Úradný záznam o veterinárnej kontrole č. BA/2012/KE006 vykonanej dňa 10. augusta 2012, na základe ktorej bolo zistené, že pes je v dobrom výživnom a kontrolnom stave a má zabezpečený dostatok pohybu. Navrhovateľka 2. sa listom, doručeným odporcovi dňa 20. augusta 2012 vyjadrila ku sťažnosti zo dňa 26. júla 2012 tak, že s navrhovateľom 1. sú ochotní pristúpiť k dohode so susedmi, pričom požiadala odporcu, aby dohoda bola uzavretá písomnou formou. Uviedla, že pri dome navrhovateľov 1. a 2. na hranici pozemkov stojí veľmi vysoký múr, ktorý je pozostatkom zo starej nehnuteľnosti sťažovateľov. Tento múr žiadala odstrániť, pričom zároveň vyjadrila súhlas, aby sťažovatelia na svoje náklady na svojom pozemku postavili plot z pletiva vo výške maximálne 180 cm, avšak nie múr. Doplnila, že navrhovatelia 1. a 2. Na svojom dvore umiestnia volieru. Na sťažnosť zo dňa 26. júla 2012 odpovedal odporca sťažovateľom listom zo dňa 22. augusta 2012, v ktorom uviedol, že bola vykonaná miestna ohliadka za prítomnosti inšpektora Regionálnej

veterinárnej a potravinovej správy, pri ktorej porušenie platných zákonov zistené nebolo. Ďalej uviedol, že nie je v právomoci odporcu nariadiť navrhovateľom 1. a 2. vybudovanie plota ani zakúpenie „antištekača“. Sťažovateľom doporučil uzavrieť vzájomnú dohodu s navrhovateľmi 1. a 2. Ďalej bolo zo spisového materiálu zistené, že na odpoveď odporcu sťažovateľka Ing. L. D. reagovala dňa 04. septembra 2012 opätovným zaslaním sťažnosti s opakovanou žiadosťou o zabezpečenie jej občianskeho práva - nebyť nad mieru primeranú pomerom obťažovaná hlukom. Súčasťou spisového materiálu je aj služobný záznam Mestskej polície hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy, Okrskovej stanice Dúbravka zo dňa 5. septembra 2012, z ktorého vyplýva, že v čase o 22.15 h hliadka prijala oznam, že na ul. H. XX neustále šteká pes. Ďalej sa v zázname uvádza, že oznamovateľke p. D. bolo vysvetlené, že nakoľko nie je možné vzniknutú situáciu riešiť na mieste, bude táto postúpená na doriešenie Miestnemu úradu Devínska Nová Ves. Dňa 25. septembra 2012 bola odporcovi doručená sťažnosť p. E. E., ktorý v nej žiadal o vyriešenie štekania psa od susedov - navrhovateľov 1. a 2., nakoľko pes šteká aj niekoľko hodín v dennom aj nočnom čase už niekoľko mesiacov. Dňa 27. septembra 2012 bolo odporcom vydané rozhodnutie č. 8069/2012, ktoré bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Sp/19/2012-34 zo dňa 26. februára 2013.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Predmetom prieskumu v tu prejednávanej veci je rozhodnutie obce o predbežnom opatrení podľa § 5 OZ, v zmysle ktorého ak došlo k zrejmemu zásahu do pokojného stavu, možno sa domáhať ochrany na obci. Obec môže predbežne zásah zakázať alebo uložiť, aby bol obnovený predošlý stav. Tým nie je dotknuté právo domáhať sa ochrany na súde.

Obec v konaní o opatrení podľa § 5 OZ postupuje podľa ustanovení správneho poriadku, má oprávnenia a povinnosti správneho orgánu.

Základné zásady vzťahu správneho orgánu a účastníka konania upravuje § 3 správneho poriadku tak, že správnym orgánom ukladá postupovať v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností (§ 3 ods. 1). Ďalej sú správne orgány povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu (§ 3 ods. 2).

Správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb (§ 3 ods. 4).

Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali

neodôvodnené rozdiely (§ 3 ods. 5).

Odvolací súd konštatuje, že odporca sa v konaní pred ním vedenom týmito ustanoveniami neriadil, pričom rozhodol len na základe sťažností sťažovateľiek Ing. L. D. a T. D. zo dňa 26. júla 2012 a sťažovateľa E. E. zo dňa 25. septembra 2012 a služobných záznamov Okrskovej stanice Bratislava Dúbravka zo dňa 30. júla 2012 a dňa 5. septembra 2012, z ktorých je zrejmé len to, že na pozemku navrhovateľov 1. a 2. je pes a šteká. Na ich základe mal za to, že pes navrhovateľov 1. a 2. brechotom obťažuje sťažovateľov nad mieru primeranú pomerom.

Z obsahu administratívneho spisu mal odvolací súd v danej veci taktiež za preukázané, že správny orgán navrhovateľom 1. a 2. neoznámil začatie správneho konania, pričom zároveň navrhovateľom 1. a 2. neumožnil vyjadriť sa pred vydaním rozhodnutia č. 8069/2012 zo dňa 27. septembra 2012 k podkladom rozhodnutia, navrhnúť nové dôkazy, resp. vyjadriť sa k veci, čím boli porušené ich procesné práva.

Povinnosťou odporcu ako správneho orgánu postupujúceho v administratívnom konaní podľa ustanovení správneho poriadku, preto bolo v predmetnom konaní zistiť skutočný stav vo veci a pritom postupovať v súčinnosti s účastníkmi tohto konania - navrhovateľmi 1. a 2. Inštitút súčinnosti je ustanovený na viacerých miestach správneho poriadku (§ 3 ods. 2, § 33 ods. 2, § 56) a vyjadruje vzájomnú jednotu práv a povinností. Účastník má právo vyjadrovať sa k podkladom v ktoromkoľvek štádiu konania. Môže sa vyjadriť k jednotlivým dôkazom i k celkovému spôsobu prípravy podkladov, môže sa vyjadriť k otázkam skutkovým i právnym. Zmyslom takto široko koncipovaného oprávnenia je predísť neskorším možným námietkam účastníka, ktoré by mohli viesť k prieťahom v konaní alebo iným komplikáciám. Správny orgán, ktorý v súlade s § 18 ods. 3 správneho poriadku upovedomil účastníka konania o jeho začatí, môže v konaní pokračovať a teda vydať rozhodnutie, ak účastník sa svojho práva na vyjadrenie výslovne vzdá, alebo ostane nečinný. Pokiaľ správny orgán vydal rozhodnutie vo veci samej bez toho, aby účastníkovi oznámil začatie správneho konania a neumožnil mu vyjadriť sa pred rozhodnutím, ide o procesné pochybenie správneho orgánu a teda o takú vadu, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že odporca nepostupoval v súlade so zákonnými predpismi, vo veci nebol zistený riadne skutkový stav a zo skutkových okolností nebol vyvodený správny právny názor. Súčasne je potrebné vytknúť správnomu orgánu, že v konaní sa dopustil takej procesnej vady, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia. Na základe výkladu právnej normy § 33 správneho poriadku v intenciách logického a rozumného uváženia vôľou zákonodarcu bolo, aby účastník správneho konania sa oboznámil s dôkazmi, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia, ktoré boli v správnom konaní vykonané správnym orgánom. Z administratívneho spisu však nevyplyva, že správny orgán v danej veci navrhovateľom 1. a 2. ako účastníkom správneho konania jeho začatie oznámil a následne im umožnil sa vyjadriť ku všetkým podkladom, resp. k dôkazom pred vydaním rozhodnutia vo veci. Uvedený postup odporcu treba považovať za takú vadu, ktorá podmieňuje zákonnosť rozhodnutia vydaného v správnom konaní.

Zároveň odvolací súd uvádza, že nemá pochybnosti o tom, že je právom správneho orgánu rozhodnúť, ktoré dôkazy vykonať, ako je tiež na jeho úvahe rozhodnúť, či určitý dôkaz nie je potrebné vykonať (§ 32 správneho poriadku). Oprávnenie rozhodnúť o rozsahu zisťovania podkladov pre rozhodnutie ako aj výber dôkazných prostriedkov vyplýva z vrchnostenského postavenia správneho orgánu spojeného s jeho právomocou danou mu zákonom voči subjektom podriadeným mu pri rozhodovaní ako aj zo zásady hospodárnosti a rýchlosti konania (§ 3 ods. 3 posledná veta správneho poriadku). To však neznamená, že by správny orgán v konaní nemal rešpektovať procesné práva účastníka konania, základné zásady správneho konania a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejnený v Zbierke zákonov č. 209/1992 Zb.), ktorý zaručuje právo na spravodlivý proces.

Odvolací súd po oboznámení sa s predloženým kompletným spisovým materiálom krajského súdu, vrátane administratívneho spisu odporcu zistil, že v priebehu správneho konania došlo zo strany správnych orgánov k závažným pochybeniam.

S ohľadom na hore uvedené dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací k záveru, že rozhodnutie odporcu nebolo vydané v súlade so zákonom, na základe riadne zisteného skutkového stavu v konaní riadne rešpektujúcom práva a povinnosti subjektov správneho konania.

Odvolací súd považuje za potrebné dať do pozornosti, že v ďalšom konaní bude povinnosťou správneho orgánu dôsledne rešpektovať skutočnosť, že zákonnou podmienkou poskytnutia právnej ochrany príslušným orgánom štátnej správy v zmysle § 5 OZ je, že došlo k zrejmému zásahu do nastoleného pokojného stavu. Až v situácii, keď sa tak stane, je orgán štátnej správy po zistení existencie posledného pokojného stavu a zistení existencie zrejmého, teda na prvý pohľad znateľného zásahu do tohto stavu, povinný poskytnúť postihnutému právnu ochranu.

S poukazom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu, v spojení s opravnými uzneseniami č. k. 5Sp/19/2012-36 zo dňa 26. februára 2013, č. k. 5Sp/19/2012-76 zo dňa 31. júla 2013, v súlade s § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a § 220 ods. 1 O.s.p. zmenil a rozhodnutie odporcu č. 8069/2012 zo dňa 27. septembra 2012 podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a d/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O trovách konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že úspešným navrhovateľom 1. a 2. ich náhradu nepriznal, nakoľko im žiadne nevznikli a odporcovi právo na náhradu trov konania zo zákona neprislúcha (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., § 250k O.s.p., § 250l ods. 2 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.